

cerede Medlemmer ville tage Finantsloven i Haanden — jeg har den ikke her i Dieblirket, og kan derfor ikke nævne Tallene ganske nøiagtig — saa ville de finde, at den aarlige Udgift for Esbjerg overstiger Indtægten med 25,000 Kr. eller saa omtrent. Hvad vil det nu sige? Det vil sige, at hvert Stik, der kommer ind i Esbjerg Havn, faar forsaavidt en Præmie, som Stiksafgifterne ikke dække Havnens ordinære Administration. Andre Steder forlanger man, at en Havn tillige skal forrente og amortisere Anlægskapitalen. Det er nu Noget, man er gaaet ind paa ikke sfter her, og det kan være meget forstandigt, men hvis man ved Jernbanetaxter ligefrem gjorde noget Saadant, at man gav Folk Præmie ved at forsende deres Gods for en saadan Taxt, at Jernbanerne ikke kunde betale sig, saa forekommer det mig dog, at det vilde være at gaa saa vidt, at Administrationen i alt Fald ikke kunde være berettiget til at tage Ansvar for en saadan Reduktion paa sig, og det er det man overmaade let kunde komme til. Hvad er nu Grunden dertil? Det cerede Medlem nævnte, at naar man kom til Parkeston, var det der et Aktieselskab, som satte Dampstiksruiter i Gang osv., og et saadant gjorde Noget for alle Kourer. Det tvivler jeg ikke paa. Jeg veed det ganske godt men hvorfor kan vedkommende private Institution gjøre det? Det er, fordi det betaler sig godt, og det sfter, fordi der er en Trafik paa det Sted, som gjør det i Stand til at gjøre saadanne Udlæg og Offre. Men hvorfor kan man ikke gjøre det i Esbjerg? og hvorfor kan man i det Hele ikke gjøre det her? Fordi vi ikke have den Trafik, der betinger det Slags Forhold, og fordi der ingen Udfigt er til at kunne fremkalde den ved yderligere Foranstaltninger. Det cerede Medlem nævnte, at Banegaarden i Esbjerg ligger uheldig. Saa, det er ganske rigtigt, men der vil være overordentlig stor Banfærlighed ved at faae Banegaarden ned til Havnen. Det kan imidlertid lade sig gjøre, men veed det cerede Medlem, hvad en Forandring af dette Forhold vil koste? Den vil koste 1½ Million Kroner, og det er dog ikke en Udgift, man saaledes uden videre kan løbe til. Det er ikke Stationen alene, der er Tale om at flytte, men ogsaa Niveauretningen ved Stationen skal forandres, et Stykke Bane skal bygges, og

det vil altsammen føre til den Udgift, jeg har nævnt. Jeg har foreløbig undersøgt Spørgsmaalet, og efter et foreløbigt Støn af vedkommende Ingeniører er det meddelt mig, at saaledes vil det stille sig. Det er overordentlig let at ante over Indretninger af Færdsels- og Postforhold, men under de Forhold, hvorunder vi leve — og det er vist, at vi maa se paa Forholdene, som de ere — er det ingenlunde saa let at indrette dem paa en fornuftig og passende Maade, saa at de kunne bære sig og gjøre Fyldest. Det nytter virkelig ikke at sige: Saaledes er det ved de store Stationer ved London, thi der er Trafik, som kan drages derhen, og der kan man, naar Noget af denne kan drages derhen, gjøre Dpoffrelser, som vi her aldeles ikke kunne tænke paa.

Rasmussen: Det er kun et ganske enkelt Punkt, der staar i Forbindelse med dette Lovforslag, som jeg ønsker at sige et Par Ord om, nemlig Pengesøsendelser, og da nærmest om den Sikkerhed, Vedkommende har, for at faae sit Pengebrev. Der er jo Steder ude paa Landet, hvor man er meget uheldig stillet i saa Henseende, hvor der er langt mellem de forskjellige Postkontorer. I Kjøbstæderne har man derimod meget lettere ved at faae Garanti for sine Pengebreve, idet Postvæsenet der garanterer for dem, medens dette ikke er Tilfældet paa Landet, hvor man har de saakaldte Brevsamlingssteder. Jeg bor i en Egn af Landet, hvor man i saa Henseende er meget uheldig stillet, og hvortil der kommer mange Pengebreve. Kommer der et Pengebrev til en Mand der, bliver der jendt ham en Kvittering Dagen i Forveien fra Postvæsenet, og saa skal Adressaten kvittere for, at han har modtaget Pengebrevet, skøndt han hverken har set eller hørt Noget til det. Naar han sender Kvitteringen tilbage, bliver Pengebrevet sendt ham Dagen efter. Har man paalidelige Postbude, som vi have, kan dette jo nok gaa, men det kunde jo sfter, at Postbudet paa en eller anden Maade forulykkede, og saa er den, der skal have Pengebrevet, meget uheldig stillet. Det gaar nemlig for hans egen Risiko mellem Posthuset og Brevsamlingsstedet, thi Postvæsenet garanterer ikke for noget Brev længere end til Posthuset. Denne Mangel have vi følt i